

JANISCH MIKLÓS

1922–2002

Zoológus, az általános állattani és parazitológiai tanszék tudományos kutatója, az általa indított tantárgyak (fegyvertan, vadegészségügy, vadgazdálkodás-tan és egzotikus hüllők betegségei) oktatója 1974-től 1998-ig, herpetológus, a hüllők és a kullancsok kutatója, mérgeskígyó-szakértő.

Janisch Miklós Kéménden (Szlovákia) született 1922. március 5-én. Helybeli elemi iskolai, majd komáromi bencés gimnáziumi tanulmányai után Budapesten orvostanhallgató lett. A IV. évfolyam befejezése után katonai szolgálatra hívták be, ahol orvosként dolgozott. A háború utáni lakosságcsere során szüleivel és nővérével Magyarországra települt át. Orvosi tanulmányainak befejezését azonban nem engedélyezték. 1954-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szakzoológusi oklevelet szerzett. Ezt követően Kotlán Sándor professzor hívta meg az Állatorvostudományi Főiskola általános állattani és parazitológiai tanszékére, ahol akadémiai kutatói státusban dolgozott 1987. augusztus 31-éig, nyugdíjba vonulásáig, majd még egy évtizeden át oktatott tovább.

Az 1960–1970-es években még periferikus, majd növekvő jelentőségű egzotikus társállatokkal foglalkozott. Szerencsés ember, akinek „a munkája a hobbi” volt, ami számára igazi örömet jelentett, és széles körű ismertséget és elismerést hozott. Kutatási tevékenysége elsődlegesen a zoológiai gyűjtőmunka

(hüllők, kullancsok, madártojás, trófea) volt. A kígyókkal, teknősökkel, kullancsokkal kapcsolatos bármilyen kérdésben hozzá fordultak szaktanácsért. Hazánkban egyedül neki volt „állami mérgekígyó-szakértő” oklevele. Mindemellett a tanszék munkatársaival együttműködve a tanszéki profilhoz szorosan illeszkedő parazitológiai témákkal is foglalkozott, mint a kullancsosság, a babesiosis, a májmételykór, valamint a juhok trichostrongylidosisa és tüdőférgessége, a kutyák szívférgessége.

Élményét átélő, szenvedélyes természetszerető ember volt, ismerte, értette, szerette az állatokat. Rokonszenves, derűs egyénisége, öregkoráig megmaradó gyermeki tisztaságú lelkesedése, élményeivel színezett sajátos előadás- és írásmódja közkedvelté tette nemcsak az állatorvosképzésben résztvevők, hanem számos társintézmény és szakosztály ülései, vadászati tanfolyamok résztvevői, sőt még a tévénezők körében is. Zoológiai ismereteiből, élményeiből sok fiatal állatbarát merített az *Állatbarát*, a *Nimród* és más folyóiratokban megjelent írásaiból, könyveiből.

Vadászszenvedélyét, aminek egész életében hódolt, az édesapjától örökölte. Az első foglyot már 12 éves korában lőtte, s még 78 éves korában is szalonkázott. Pedáns ember volt. Az új vadásznemzedéket fegyelemre, etikus magatartásra, a természet szeretetére, szépségének megőrzésére nevelte. Példás munkahelyi és családi élet, kötelességtudás, segítőkészség, őszinte lelkesedés jellemezte. Jólelkű, jellemes, tiszta szívű ember volt.

2002. októberében hunyt el, és 29-én Budapesten, az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébániatemplom urnatemetőjében búcsúztatták.

Irodalom

Varga István: Dr. Janisch Miklós (1922–2002). *Magyar Állatorvosok Lapja*, 2003. 125. 2. 127.

Környei Tamás Miklós: In memoriam Janisch Miklós. *Terrarium*, 2002. 4. 6. 12–15.